

който пипинишкомъ искаше да са покачи по стълбата. Свещеникътъ спусна покривалото на лицето си.

— Нема нищо, рече изниско винопродавецътъ; безокото момиче са качи.

Недѣя като отвори вратата влѣзе въ стаята.

— Какъ си момиченце? ты си малко утрудена отъ бденіето на минѣлата нощъ, може бы. Нищо! младостта е търпѣлива. думаше Бурбъ за да я насърчи.

— Момичето не са отговори тосъ часъ, но сѣди на единъ столъ много нажелено. Лицето му ставаше ту аяно ту жълто и малкійтъ ѝ кракъ тропаше отъ нетърпѣніе на земята, най подиръ то си издигна заведнажъ главата, и рече съ рѣшителенъ тонъ.

— Господарю на живота ми, остави ма да умрѣ отъ гладъ, или ма удари съ нѣщо . . . но не отивамъ вече въ нечестивата онѣзи къща.

— Какъ? що рече ты? извика Бурбъ гнѣвенъ и разсеренъ. Смѣешъ ли да не послушашъ! Внимавай!

— Казахъ туй що чувствувамъ отговори горката като си кръстоса ръцѣтъ на гърдытъ.

— Да, блазъ ѝ на моята хрисима Весталка! Не отива вече? добръ, ный ще та закарамы.

— Ще подигна сичкы градъ съ виковетъ си, рече тя съ отчаяніе и кръвта ѝ удари въ главата.

— И на туй ще намѣрмы леснината, ще та проводимъ съ юзда въ устата.

— Нека прочее ми помогнатъ боговетъ! и са подигна отъ стола. Ще прибѣгна до началството.

— *Помни си клетвата*, рече съ строгъ гласъ Каланъ, като са намѣси сега първыи пѣтъ въ разговора.

Голѣмъ ужасъ обие членоветъ на момичето, което като си сбра дланитъ извика «горкана азъ» и проливаше горчивы слъзы.

Или че чу плачеветъ и отчаяніето ѝ Стратоника, или не, но тя влѣзе ситишно въ стаята и сърдито попыта.

— Какво са случи? Защо, добытъко, безпокоишь робынята ми?

— Бжди спокойна, Стратонико, отговори Бурбъ съ жестокъ и свѣиливъ тонъ. Ты искашь новы поясы, новы дрѣхы; кажи, не искашь ли? Чувай слѣдователно. Събери ума на робынята си, защото послѣ злѣ ще са раскайвашъ, мѣненіето ще са обърне на глава-та ти, безумная.

— Що значи туй? попыта Амазонката като гледаше очудена на Бурба и на робынята.